

- naruszenia art. 41 karty, przez to, że przy obliczaniu wysokości grzywny nie wzięto pod uwagę nadmiernie wydłużonego czasu trwania postępowania;
- naruszenia zasady proporcjonalności kar oraz błędów w ocenie popełnionych przy obliczaniu wysokości grzywny, bowiem kwotę podstawową ustalono na 15 %, a bezwzględna kwota grzywny przekroczyła wynoszącą 10 % pułap w stosunku do obrotu skarżącej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 września 2010 r. — Continental Bulldog Club Deutschland przeciwko OHIM (CONTINENTAL)

(Sprawa T-383/10)

(2010/C 301/69)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Continental Bulldog Club Deutschland eV (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Vollmer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie R 300/2010-1;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim dotyczy ona towarów i usług należących do klasy 44;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w przedmiocie skargi oraz postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „CONTINENTAL” dla towarów należących do klas 31 i 44

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾, ponieważ zgłoszony znak towarowy ma charakter odróżniający a nie opisowy

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2010 r. — ArcelorMittal Wire France i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-385/10)

(2010/C 301/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ArcelorMittal Wire France (Bourg-en-Bresse, Francja), ArcelorMittal Fontaine (Fontaine-L'Évêque, Belgia), ArcelorMittal Verderio Srl (Verderio Inferiore, Włochy) (przedstawiciele: H. Calvet, O. Billard i M. Pittie, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Komisję w dniu 30 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/38.344 — Stal sprężająca, w zakresie, w jakim (i) w jej art. 1 Komisja obciąża AMWF, AM Fontaine i AM Verderio odpowiedzialnością za uczestnictwo w jednolitym i ciągłym naruszeniu lub uzgodnionej praktyce w sektorze stali sprężającej z naruszeniem art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, odpowiednio od dnia 1 stycznia 1984 r. do dnia 19 września 2002 r., od dnia 20 grudnia 1984 r. do dnia 19 września 2002 r. oraz od dnia 3 kwietnia 1995 r. do dnia 19 września 2002 r.; (ii) co za tym idzie, Komisja nakłada na skarżącą w jej art. 2 grzywnę w kwocie 276,48 mln EUR w przypadku AMWF, z czego odpowiedzialność za zapłatę 268,8 mln EUR jest dzielona solidarnie z AM Fontaine, a odpowiedzialność za zapłatę 72 mln EUR jest dzielona solidarnie z AM Verderio; (iii) Komisja nakazuje skarżącym w jej art. 3 natychmiastowe zaprzestanie naruszenia, jeśli tego jeszcze nie uczyniły, oraz zaniechanie w przyszłości wszelkich działań i zachowań opisanych w (i), a także wszelkich działań i zachowań mających za podobny lub identyczny przedmiot lub skutek oraz (iv) Komisja wskazuje w jej art. 4 skarżące jako adresatów decyzji;

- tytułem żądania ewentualnego, w ramach przysługującego Sądowi prawa nieograniczonego orzekania, zmianę zaskarżonej decyzji poprzez bardzo znaczące obniżenie określonych w jej art. 2 kwot grzywien nałożonych na każdą ze skarżących; oraz

- w każdym z powyższych przypadków, obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą, tytułem żądania głównego, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. C(2010) 4387 wersja ostateczna dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (zwanego dalej „EOG”) (Sprawa COMP/38.344 — Stal sprężająca) w sprawie istniejącego na europejskim rynku stali sprężającej kartelu mającego za przedmiot ustalanie cen, podział rynku oraz wymianę poufnych informacji handlowych.

Na poparcie swych skarg podnoszą one szereg zarzutów opartych na:

- naruszeniu przysługującego skarżącym podstawowego prawa do bezstronnego rozpatrzenia sprawy przez sąd oraz naruszenia art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej ze względu na to, że Komisja zarówno prowadzi dochodzenie w sprawie, jak i wydaje rozstrzygnięcie w jej przedmiocie;
- naruszeniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾, a także zasad indywidualizacji kar, proporcjonalności i równości traktowania ze względu na to, że Komisja nałożyła na skarżące grzywnę w kwocie w oczywisty sposób przekraczającej określony w przepisach prawa pułap 10 % obrotów osiągniętych przez skarżące w trakcie poprzedniego roku księgowego;
- braku dowodów przemawiających za popełnieniem naruszenia art. 101 TFUE i art. 53 EEE w okresie pomiędzy dniem 1 stycznia 1984 r. a listopadem 1992 r. lub co najmniej braku uzasadnienia;
- braku uzasadnienia i naruszeniu wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien ⁽²⁾, a także zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i dobrej administracji ze względu na to, że zaskarżona decyzja ma braki pociągające za sobą niemożność zrozumienia zastosowanej przez Komisję metodologii obliczania grzywien;
- braku uzasadnienia oraz oczywistych naruszeń prawa oraz błędów dotyczących okoliczności faktycznych ze względu na to, że Komisja zwiększyła o 60 % kwoty grzywien nałożonych na AMWF i AM Fontaine z tytułu powrotu przez te przedsiębiorstwa do naruszenia; oraz
- niewystarczającym uzasadnieniu i naruszeniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, a także zasad równości i proporcjonalności ze względu na zwiększenie, celem wywarcia skutku odstrasżającego, o 20 % jedynie kwot grzywien nałożonych na skarżące, choć inni uczestnicy kartelu znajdowali się w takiej samej sytuacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 8 września 2010 r. — Dornbracht przeciwko Komisji

(Sprawa T-386/10)

(2010/C 301/71)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG (Iserlohn, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Janssen, T. Kapp i M. Franz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżące;
- posiłkowo, stosowne obniżenie kwoty grzywiny nałożonej na skarżącą w zaskarżonej decyzji;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/39092 — Instalacje sanitarne. W zaskarżonej decyzji na skarżącą i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywny za naruszenie art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG. Według Komisji skarżąca uczestniczyła w ciągłym porozumieniu lub uzgodnionych praktykach w sektorze instalacji sanitarnych do łazienek w Niemczech i Austrii.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi osiem zarzutów.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że naruszony został art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾, ponieważ pozwana nie uwzględniła szeregu okoliczności łągodzących zachodzących po stronie skarżącej.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, że naruszony został art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, gdyż pozwana, interpretując art. 23 ust. 3 tego rozporządzenia jako przepis wyznaczający górną granicę, pozbawiła się możliwości oceny wagi naruszenia zarzucanego skarżącej.

Skarżąca podnosi dalej — w ramach zarzutu trzeciego — że naruszona została zasada równego traktowania, ponieważ nakładając na skarżącą zryczałtowaną kwotę grzywiny, pozwana nie uwzględniła indywidualnego stopnia przyczynienia się skarżącej do zaistnienia naruszenia.